

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1246/2014
23.12.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Б.Т., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.9140/2010 од 30.06.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године и правноснажних решења Трећег основног суда у Београду К 9140/10-Кв 258/14 од 30.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1824/14 од 17.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неблаговремен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.9140/2010 од 30.06.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/2012 од 30.10.2012. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., поднет против правноснажних решења Трећег основног суда у Београду К 9140/10-Кв бр.258/14 од 30.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1824/14 од 17.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.9140/2010 од 30.06.2011. године окривљени М.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од четири године и 10 месеци.

Наведеном пресудом применом члана 61. тачка 5. и члана 68. ОКЗ окривљеном М.М. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од четири године од правноснажности пресуде, а применом члана 194. став 2. ЗКП, одређено је да ће о трошковима кривичног поступка у односу на окривљеног бити одлучено накнадно посебним решењем, а

применом члана 206. став 2. ЗКП законски наследници сада покојне Н.П. – Н.П. и М.П., оштећени Д.П.Н., оштећена Е.Ш., оштећени А.Н. и оштећени М.Б. су упућени на парницу ради остваривања својих имовинско правних захтева.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 573/2012 од 30.10.2012. године поводом жалбе браниоца окривљеног М.М., а по службеној дужности преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду К бр.9140/2010 од 30.06.2011. године у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног М.М. због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од четири године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Решењем Трећег основног суда у Београду К 9140/10-Кв бр.258/14 од 30.05.2014. године одбачен је захтев браниоца окривљеног М.М. за понављање кривичног поступка окончаног пресудом Првог основног суда у Београду К бр.9140/10 од 30.06.2011. године, преиначеном у погледу одлуке о казни пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 1824/14 од 17.09.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.М. изјављена против решења Трећег основног суда у Београду К 9140/10-Кв бр.258/14 од 30.05.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда и правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.М., адвокат Б.Т. из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, јер су побијана решења обухваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док су побијане пресуде донете уз повреду закона, односно уз повреду више одредаба ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и укине правноснажне пресуде и правноснажна решења и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. и 487. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

-Да је захтев браниоца окривљеног М.М. поднет против правноснажних пресуда неблаговремен,

-да је захтев браниоца окривљеног М.М. поднет против правноснажних решења недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је поред повреда закона које представљају законске разлоге због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, да се исти може поднети у року од 30 дана од дана када је окривљеном достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Из повратнице у списима предмета произилази да је окривљени М.М. пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године примио дана 23.02.2013. године, а из пријемног печата Врховног касационог суда произилази да је бранилац окривљеног М.М., адвокат Б.Т. захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К бр.9140/2010 од 30.06.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године поднео Врховном касационом суду дана 06.11.2014. године.

Имајући у виду да је бранилац окривљеног М.М. захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.9140/10 од 30.06.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године, поднео по протеку рока од 30 дана од дана достављања другостепене пресуде окривљеном, Врховни касациони суд је нашао, да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног поднет против правноснажних пресуда, неблаговремен.

Бранилац окривљеног М.М. поднео је захтев за заштиту законитости и против правноснажних решења Трећег основног суда у Београду К 9140/10-Кв бр.258/14 од 30.05.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 1824/14 од 17.09.2014. године због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер се иста заснивају на доказима - налазима вештака, на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати. Наиме, у захтеву за заштиту законитости се наводи да су закључцима првостепеног и другостепеног суда у побијаним решењима повређене одредбе члана 113. ЗКП, члана 473. став 1. тачка 3. ЗКП и члана 14. ЗКП, док из образложења наведених повреда произилази да се правноснажна решења побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.М. навођењем као разлога за подношење захтева за заштиту законитости против правноснажних решења којима је одбачен захтев за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП (битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП), због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се она састоји, већ суштински у образложењу захтева, оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама, што не представља разлог због којег је у

смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости против правноснажних решења, а супротно утврђењима у побијаним решењима наводи да је саобраћајном експертизом од 14.02.2014. године и судско-медицинским мишљењем од 06.03.2014. године који су обављени након правноснажно окончаног кривичног поступка против окривљеног М.М., утврђено да је критичном приликом моторним возилом управљао Д.П.Н. а да је М.М. био сувозач, због чега је и предложено понављање кривичног поступка у овој кривично-правној ствари, а да су првостепени и другостепени суд стали на становиште да наведено представља само другачије тумачење већ утврђених чињеница ранијим вештачењима и не представља нови доказ због кога би могло бити дозвољено понављање кривичног поступка. На тај начин је према наводима захтева за заштиту законитости учињена повреда одредбе члана 113. ЗКП, јер у конкретном случају у питању два нова вештачења са другачијим чињеничним закључком, па се та вештачења морају третирати као нови докази у смислу одредаба ЗКП, а одбацивањем захтева за понављање кривичног поступка повређена је и одредба члана 473. став 1. тачка 3. ЗКП. У захтеву се даље наводи да у поступку који је претходио доношењу првостепене и другостепене пресуде судови нису истинито и потпуно утврдили чињенице које су од важности за доношење законите одлуке, а да је наведено потврђено управо новим вештачењима на основу којих је поднет захтев за понављање кривичног поступка. У захтеву се наводи и да је побијаним одлукама повређено право окривљеног М.М. на суђење у разумном року прописано чланом 14. ЗКП.

Како је дакле у поднетом захтеву за заштиту законитости против правноснажних решења којима је одбачен захтев за понављање кривичног поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 573/12 од 30.10.2012. године само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено (битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП) а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева – чињенична утврђења првостепеног и другостепеног суда која се тичу оцене суда да ли су у питању нови докази због којих би понављање кривичног поступка било дозвољено и повреду права окривљеног на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М. поднет против правноснажних решења, одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу члана 487. став 1. тач. 1. и 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучено је као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**